

- tytułem głównym wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie poprzez uwzględnienie żądań wysuniętych przed Sądem;
- posiłkowo, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

1. Podstawą odwołania wnoszącego je jest to, że zaskarżony wyrok, jak podnosi wnoszący odwołanie w ramach zarzutu pierwszego, jest sprzeczny z obowiązującym prawem na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2, jak podnosi w ramach zarzutu drugiego na podstawie art. 76 i w ramach zarzutu trzeciego odwołania na podstawie art. 65 i 75 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001⁽²⁾ z dnia 14 czerwca 2017 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem”)].
2. Zarzut pierwszy odwołania dotyczy tego, że zaskarżony wyrok jest błędny, ponieważ Sąd błędnie stwierdził, że zgłoszenie do rejestracji unijnego znaku towarowego nr 13 945 423 EZMIX ma charakter opisowy w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia i nie ma wystarczającego charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia. Ponieważ EZMIX w całości jest oznaczeniem odróżniającym, Sąd popełnił błąd, uznając, że na podstawie rozporządzenia istnieją podstawy do odmowy rejestracji. Sąd nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy dotyczących znaczenia, używania i rozpoznawalności zgłoszenia w odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców. Sąd naruszył zatem prawo.
3. Zarzut drugi odwołania dotyczy tego, że Sąd również naruszył prawo, nie uwzględniając art. 86 rozporządzenia i zniekształcając dowody. Sąd zakłada, że łatwość jest ważnym punktem sprzedaży w związku z urządzeniami do nagrywania muzyki i oprogramowaniem oraz jest jednym z kluczowych czynników. Sąd nieprawidłowo zastosował art. 76 w taki sposób, że dowody w sprawie zostały zniekształcone. Niedociągnięcia w ocenie doprowadziły do nieuzasadnionej i błędnej konkluzji, która nie jest poparta faktami, mającymi decydujące znaczenie w wyroku Sądu
4. Zarzut trzeci odwołania dotyczy tego, że Sąd pominął art. 65 i 75 rozporządzenia, a tym samym naruszył prawo, ponieważ nie dał wnoszącemu odwołanie możliwości przedstawienia ustnie argumentacji na temat okoliczności leżącej u podstaw zaskarżonego wyroku i decyzji Izby Odwoławczej EUIPO.
5. Okoliczność ta została przedstawiona po raz pierwszy w decyzji Izby Odwoławczej EUIPO, nie została uzasadniona przez EUIPO i wzmianka o niej zaskoczyła wnoszącego odwołanie. W związku z tym możliwe było, że dowody przedstawione przez wnoszącego odwołanie w celu przeciwstawienia się ważności tej okoliczności zostały uwzględnione po raz pierwszy dopiero przed Sądem i wobec tego uniemożliwiono wnoszącemu odwołanie przedstawienie pełnych dowodów, co jest sprzeczne z zasadą równości broni (principle of equal arms).

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 78, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2017 L 154, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania) w dniu 26 stycznia 2018 r. – Carlos Escribano Vindel / Ministerio de Justicia

(Sprawa C-49/18)

(2018/C 152/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Carlos Escribano Vindel

Strona pozwana: Ministerio de Justicia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ogólną zasadę prawa Unii zakazującą wszelkiej dyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że nie jest z nią sprzeczny przepis krajowy zawarty w art. 31 ust. 1 Ley 39/2010, de 22 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado para el año 2011, który wprowadza obniżenie wynagrodzenia w różnej proporcji i w większym stopniu dla części pracowników wymiaru sprawiedliwości otrzymujących mniejsze wynagrodzenie, zmuszając ich do większego poświęcenia w celu pokrycia wydatków publicznych? (zasada niedyskryminacji)
- 2) Czy ustanowioną w prawie Unii ogólną zasadę zachowania niezawisłości sędziowskiej poprzez sprawiedliwe i stabilne wynagrodzenie, zgodne z zadaniami wykonywanymi przez pracowników wymiaru sprawiedliwości, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona obowiązywaniu przepisu krajowego takiego jak przepis zawarty w art. 31 ust. 1 Ley 39/2010, de 22 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado, który nie uwzględnia charakteru pełnionej funkcji, stażu pracy i znaczenia wykonywanych obowiązków oraz wymaga jedynie większego poświęcenia od osób, które otrzymują najmniejsze wynagrodzenie spośród pracowników wymiaru sprawiedliwości, w celu pokrycia wydatków publicznych? (zasada niezawisłości sędziowskiej)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Norderstedt
(Niemcy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Christian Füllä / Toolport GmbH**

(Sprawa C-52/18)

(2018/C 152/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Norderstedt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Christian Füllä

Strona pozwana: Toolport GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy, w celu umożliwienia naprawy lub zastąpienia, towar konsumpcyjny zakupiony na odległość zawsze tylko w miejscu, gdzie towar ten się znajduje?
- 2) Jeżeli nie, to:

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy, w celu umożliwienia naprawy lub zastąpienia, towar konsumpcyjny zakupiony na odległość zawsze w siedzibie przedsiębiorcy?
- 3) Jeżeli nie, to:

Jakie kryteria można wywnioskować z art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE co do ustalenia miejsca, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu umożliwienia naprawy albo zastąpienia?